

บทที่ 1

บทนำ

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

อริสโตเติล (Aristotle) (อ้างถึงใน สิทธิชัย ชาคานิติ 2524 : 1) นักปราชญ์กรีกโบราณ ได้กล่าวไว้เมื่อ 2,000 ปีกว่ามาแล้วว่า "มนุษย์เป็นสัตว์สังคมซึ่งมีลักษณะ 2 ประการคือ เป็นสิ่งที่มีชีวิต ที่สามารถพูด เป็นเหตุเป็นผลได้ และอยู่ร่วมกันเป็นประชาคม" ซึ่งคำกล่าวนี้ ได้สอดคล้องกับคณะกรรมการวางแผนพื้นฐาน เพื่อปฏิรูปการศึกษา (2517 : 13) ในปัจจุบัน ซึ่งมีความเห็นว่า "บุคคลมิได้เกิดอยู่โดดเดี่ยวในโลก หากแต่ดำรงชีวิตอยู่ร่วมกับบุคคลอื่นเป็นสังคม ชีวิตมนุษย์จะมีความหมายสมบูรณ์ก็ต่อเมื่อกำเนินไปด้วยความสัมพันธ์สอดคล้องกัน เพื่อมนุษยด้วยกัน"

แม้มนุษย์จะอยู่ร่วมกันเป็นหมู่เป็นพวกในสังคม แต่จิตใจมนุษย์แต่ละคนหาเหมือนกันไม่ มักจะทำทุกอย่างตามที่ตนปรารถนา อีกทั้งความรู้ ความสามารถก็ไม่เท่าเทียมกัน จึงทำให้เกิดความยุ่งยาก และวุ่นวายในสังคมอยู่เนื่อง ๆ

เมคท์ เมคท์การุณจิต (2525 : 1) ให้ความเห็นว่า "ธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมมีอิทธิพลต่อมนุษย์ โดยบีบบังคับให้มนุษย์ อยู่ร่วมกันเป็นกลุ่มเป็นพวก ซึ่งเราเรียกว่า สังคมมาตั้งแต่สมัยดึกดำบรรพ์แล้ว ถ้าเป็นสังคมเล็กก็ไม่สู้มีปัญหา มากมายนัก แต่ถ้าเป็นสังคมใหญ่ ก็ย่อมจะเกิดปัญหา ขึ้นอย่างสลับซับซ้อนเป็นธรรมดา"

เมื่อเป็นดังนี้ จึงจำเป็นอย่างยิ่งที่สังคม จะได้มีการกำหนดกฎเกณฑ์ระเบียบข้อบังคับ เพื่อควบคุมความประพฤติ บุคคลในสังคมให้อยู่ในทำนองคลองธรรมของกลุ่มชนส่วนใหญ่ อันจะนำมาซึ่งความผาสุก และความเป็นระเบียบเรียบร้อย หากสังคมใดไม่มีระเบียบแบบแผน หรือมีการประพฤติฝ่าฝืน กฎระเบียบข้อบังคับที่กำหนดไว้แล้ว สังคมนั้นก็จะมีแต่ความวุ่นวาย และในที่สุดก็จะเกิดปัญหาขึ้นต่าง ๆ นานา ซึ่ง

ความเห็นของเมตต์ เมตต์การุญจิต มีความเห็นสอดคล้องกับสมาน ริงส์โยกฤษฏ์ (2526 : 93) ว่า "เมื่อคนเรากองอยู่ร่วมกันในชุมชนหรือสังคมก็จำเป็นต้องมีกฎระเบียบข้อบังคับใหญ่คละในชุมชน หรือสังคมนั้น ๆ ปฏิบัติตาม เพื่อให้บังเกิดความสงบเรียบร้อย ความมีระเบียบวินัยขึ้นในชุมชน หรือสังคมหากชุมชนใดขาดระเบียบวินัย ไม่ปฏิบัติตามกฎ ระเบียบ ข้อบังคับที่กำหนดไว้ ชุมชนหรือสังคมนั้นก็จะมีแต่ความยุ่งเหยิง"

ประวิณ ๗ นคร (2514 : 435) กล่าวว่า "วินัยนับเป็นเรื่องสำคัญ และจำเป็นทั้งส่วนตัวและส่วนรวม ถ้าหากวินัยดี จะนำคนและหน่วยงานไปสู่ความดี ความเจริญ แต่ถ้าวินัยเสื่อม ก็จะทำให้หน่วยงานไปสู่ความเสื่อมได้ด้วย"

ในด้านความสำคัญเรื่องวินัยนี้ สมพงศ์ เกษมสิน (2526 : 222) ได้ให้ความคิดเห็นไว้ว่า "การที่มนุษย์รวมกันอยู่เป็นหมู่ในสังคมเช่นนี้ จำเป็นต้องมีข้อบังคับระเบียบ และวินัย เพื่อเป็นเครื่องกำกับ ความประพฤติของมนุษย์ ให้อยู่ร่วมกันได้ โดยปกติสุข ข้อจำกัดเหล่านี้ มีทั้งแท้ที่สถานทางสังคม (Social norm) อันได้แก่ขนบธรรมเนียมจารีตประเพณีและข้อห้ามต่าง ๆ ไปจนถึงกฎหมาย ระเบียบข้อบังคับ และวินัยต่าง ๆ ทั้งนี้ก็เพื่อที่จะให้มนุษย์ สามารถร่วมกันอยู่ ร่วมกันปฏิบัติงานได้อย่างราบรื่นและเรียบร้อย ดังนั้นจึงเห็นได้ว่าระเบียบวินัยเป็นสิ่งจำเป็นต่อสังคมและองค์กรต่าง ๆ เป็นอย่างยิ่ง"

เรื่องของวินัย สมัยก่อนยังไม่มีกรบันทึกไว้ หรือมีบทบัญญัติเป็นลายลักษณ์อักษร ดังนั้นคำตัดสินชี้ขาดของผู้เป็นหัวหน้า จึงถือว่า เป็นวินัย กฎระเบียบข้อบังคับ หรือกฎหมายที่ทุกคนต้องปฏิบัติตาม ถือเป็นคำประกาศิต หากผู้ใดละเมิดก็จะถูกลงโทษ (เมตต์ เมตต์การุญจิต 2525 : 1) กล่าวได้ว่า วินัย ได้มีมานานแล้ว และไม่มีใครทราบได้ว่า เริ่มมีมาตั้งแต่เมื่อใดแน่

สมเด็จพระพุทธโฆษาจารย์ ญาณวรมหาเถระ (อ้างถึงในประวิณ ๗ นคร 2514 : 432) ได้กล่าวถึง วินัย โดยยกพุทธคำรัส เมื่อครั้งสมัยพุทธกาล มีใจความว่า "พฤติการณ์ของคนหมู่มาก ที่ไม่มีความรักชาติ หรือไม่มีวินัย จะเป็นเหมือนควายคาบอก ที่เที่ยวอยู่ในป่าคอง" จากพุทธคำรัสแสดงว่า พระพุทธองค์ทรงเห็นความสำคัญ

ของวินัยเป็นอย่างมาก กล่าวคือหากคนไม่มีวินัย ความเสียหายก็จะเกิดขึ้น ทั้งแก่ ส่วนตัวและส่วนรวม ดังนั้นวินัยจึงช่วยให้หน่วยงานเกิดความสงบเรียบร้อย มีความเจริญและช่วยให้งานดำเนินไปด้วยดีมีประสิทธิภาพ โดยเฉพาะหน่วยงานหรือ สังคมของข้าราชการ วินัยเป็นสิ่งจำเป็นยิ่ง ที่ต้องมีไว้ให้ข้าราชการประพฤติ ปฏิบัติเป็นเครื่องยึดเหนี่ยวจิตใจ

ประวิฬ ๗ นร (2514 : 435) ให้ความเห็นว่า

วินัยเป็นเรื่องที่สำคัญต่อข้าราชการมาก ซึ่งเป็นเจ้าหน้าที่ของรัฐบาล ในการบริหารประเทศ บริหารความสะอาด ระเบียบทุกข บำรุงสุขแก่ราษฎร จำเป็น ต้องมีวินัย ที่เข้มงวดกวดขันเป็นพิเศษ เพื่อให้การบริหารประเทศ เป็นไปโดย เรียบร้อย ประหยัด ราชการมีประสิทธิภาพ และประเทศเจริญก้าวหน้า หาก วินัยข้าราชการไม่ดี ประชาชนก็ขาดความเชื่อถือในตัวข้าราชการ และขาดความ เชื่อถือมาจนถึงหน่วยราชการ ตลอดจนรัฐบาลด้วย ทำให้การบริหารประเทศ ดำเนินไปไม่สะดวกหรือไม่มีประสิทธิภาพเท่าที่ควร

ฉฐนิภา กุปรักษ์ (2527 : 1) ได้ให้ข้อคิดเห็นเกี่ยวกับวินัยไว้ว่า "ในการบริหารงานทุกประเภท การกระทำผิดระเบียบวินัยนั้น ไม่ว่าจะเป็นเรื่อง เล็กน้อยหรือร้ายแรงก็ตาม เมื่อเกิดขึ้นแล้วย่อมจะนำความเสียหายมาสู่หน่วยงาน"

ดังนั้นในสังคมของข้าราชการ จึงได้สร้างวินัยขึ้นมา เพื่อป้องกันมิให้ การกระทำผิดวินัยขึ้น เมตต์ เมตต์การุญจิต (2525 : 3) ได้กล่าวเปรียบเทียบ วินัยไว้ว่า "เหมือนลูของนักกรีฑา ซึ่งทางราชการได้ซัดจ่ากักไว้ เพื่อให้ข้าราชการ ทุกคนประพฤติปฏิบัติอยู่ในกรอบแห่งขอบเขต หากมีการออกนอกกรอบนอกทาง ย่อมถือว่า ผิดกติกา ก็ผิดวินัยนั่นเอง"

ในสังคมของข้าราชการครุฑก็เช่นเดียวกัน เรื่องของวินัยนับว่าเป็นสิ่ง สำคัญอย่างยิ่ง ซึ่งอาจกล่าวได้ว่า สำคัญมากกว่าข้าราชการฝ่ายอื่นก็เป็นได้ ทั้งนี้ เนื่องจากครูจะต้องทำหน้าที่อบรมสั่งสอนให้การศึกษาคุณธรรมคุณวิชาของสังคม เป็น ที่เคารพยกย่องของคนทั่วไป

ชุมพล อ่อนเย็นยงค์ (2527 : 9) กล่าวว่า "ครูเปรียบเหมือนพ่อพิมพ์ แม่พิมพ์ของชาติ เป็นตัวอย่างและแบบอย่างที่ดีของศิษย์ เป็นผู้อบรมสั่งสอนเยาวชน

ของชาติ ให้เป็นผู้ที่มีจิตสำนึกที่ดี อันจะเป็นกำลังของประเทศชาติ ที่มีคุณภาพสมกับ
ความเป็นเอกราชที่แท้จริง" ทั้งนี้โดยหน้าที่แล้ว ครูจะต้องเป็นผู้รักษาวินัยอย่าง
เคร่งครัดในฐานะที่คนเป็นข้าราชการ ซึ่งเป็นตัวอย่างที่ดีให้แก่เด็ก เพื่อหล่อหลอม
บุคลิกภาพของเด็กให้เป็นที่พึงพอใจของสังคม (สมควร อภัยพันธ์ 2507 : 203)

สมเด็จพระบรมโอรสาธิราชฯ สยามมกุฎราชกุมาร โค้ชระราชทาน
พระราโชวาทในพิธีพระราชทานปริญญาบัตร แก่ผู้สำเร็จการศึกษาจากวิทยาลัยครู
ฉะเชิงเทราใหม่ส่วนอัมพร เมื่อวันที่ 11 มิถุนายน 2527 เกี่ยวกับเรื่องวินัย
สำหรับครูคนหนึ่งไว้ว่า "วินัยหรือระเบียบข้อบังคับเป็นของสำคัญสำหรับคนทุกคน
โดยเฉพาะผู้ที่อยู่ในฐานะหน้าที่ที่จะต้องปกครองบังคับบัญชาคนอื่น และจะต้องทำตัว
ให้เป็นแบบอย่างที่ดีแก่ผู้ผู้อยู่ในปกครองอย่างเช่นท่านทั้งหลาย ยิ่งจะต้องมีระเบียบวินัย
และต้องถือระเบียบวินัยมาก และเข้มงวดยิ่งกว่าคนอื่นเพื่อความสำเร็จในหน้าที่
ของตน"

ปิ่น มุทุกันต์ (2502 : 362) ให้ความเห็นว่า "วินัยของข้าราชการครู
นับเป็นปัจจัยสำคัญ ที่จะช่วยให้การฝึกอบรม เด็กให้มีวินัยที่ดี นอกจากนี้วินัยของข้าราชการ
ครู ยังมีความสำคัญต่อตัวข้าราชการครู โดยตรงเพราะวินัยเป็นเครื่องนำคนไปในทาง
ที่ดี"

ถึงแม้ว่า วินัยจะมีความสำคัญยิ่งก็ตาม แต่ก็ปรากฏว่า ข้าราชการครูได้
กระทำผิดวินัยอยู่เสมอมา เนื่องจากสังคมของข้าราชการครู เป็นสังคมใหญ่สังคม
หนึ่ง มีข้าราชการครูอยู่เป็นจำนวนมาก โดยเฉพาะข้าราชการครูของกระทรวง
ศึกษาธิการ อยู่กระจัดกระจายตามภูมิภาคของประเทศทั่วไปหมด แม้ในที่ห่างไกล
ความเจริญตามชนบทก็ตาม ย่อมขาดขวัญ กำลังใจในการปฏิบัติงาน แ่งานที่ปฏิบัติ
รับผิดชอบอยู่กลับสำคัญยิ่งต่อความมั่นคงของชาติ ฐานะทางเศรษฐกิจค่อนข้างต่ำ
ประกอบกับสภาพในปัจจุบัน มีสิ่งยั่วยุต่าง ๆ มาก ทำให้ข้าราชการครูส่วนหนึ่ง
ประพฤติตนไม่เหมาะสม วิกฤตของความ เป็นครุคณน้อยลง

ผู้วิจัยเห็นว่า วินัยเป็นสิ่งสำคัญมากที่ข้าราชการครู จะต้องยึดถือปฏิบัติ
ตามระเบียบแบบแผนของทางราชการ และเป็นสิ่งจำเป็นต่ออาชีพครูอย่างยิ่ง

แม้จะมีวินัยใหม่ปฏิบัติก็ตาม แต่ยังมีข้าราชการครูส่วนหนึ่ง มักจะละเลยต่อนโยบาย มีการทำผิดวินัยอยู่เสมอ ด้วยเหตุนี้ผู้วิจัยจึงได้มุ่งศึกษาการทำความผิดทางวินัยของข้าราชการครู กรมสามัญศึกษา เกี่ยวกับลักษณะความผิดทางวินัย กรณีที่กระทำผิด และระดับโทษทางวินัย รวมทั้งศึกษาสาเหตุการทำความผิดทางวินัยของข้าราชการครู เพื่อเป็นข้อมูลที่จะนำไปใช้ในการปรับปรุงและส่งเสริมให้ข้าราชการครูมีวินัยที่ดีต่อไป

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อศึกษาการทำความผิดทางวินัยของข้าราชการครู สังกัดกรมสามัญศึกษา ระหว่างปี พ.ศ. 2525 - 2526
2. เพื่อศึกษาสาเหตุการทำความผิดวินัยชั้นร้ายแรง ของข้าราชการครู สังกัดกรมสามัญศึกษา ระหว่างปี พ.ศ. 2525 - 2526

ขอบเขตของการวิจัย

1. ในการวิจัยครั้งนี้ มุ่งศึกษาการทำความผิดทางวินัยของข้าราชการครู สังกัดกรมสามัญศึกษา ที่ได้พิจารณาโทษทางวินัย เสร็จสิ้นแล้วเท่านั้น ระหว่างปี พ.ศ. 2525 - 2526 ในประเด็นดังต่อไปนี้
  - 1.1 ลักษณะความผิดทางวินัย
  - 1.2 กรณีที่กระทำผิดวินัย
  - 1.3 ระดับโทษทางวินัย
2. ในการวิจัยเกี่ยวกับสาเหตุการกระทำผิดวินัยของข้าราชการครู กรมสามัญศึกษา จะมุ่งศึกษาเฉพาะความผิดวินัยชั้นร้ายแรงเท่านั้น ซึ่งมีระดับโทษขั้นให้ออก ปลดออกและไล่ออก

ข้อกถองเบื้องต้น

ในการศึกษาวิจัย การทำความผิดทางวินัยของข้าราชการครู กรมสามัญศึกษา

นี้ จะศึกษาความดีของความผิดที่ปรากฏทั้งหมด ซึ่งผู้กระทำผิดบุคคลเดียวอาจทำผิดได้หลายกรณี

คำนิยามศัพท์ที่ใช้ในการวิจัย

ข้าราชการครู หมายถึง บุคคลซึ่งรับราชการ และเป็นข้าราชการในสังกัด กรมสามัญศึกษา กระทรวงศึกษาธิการ ได้แก่ ครู อาจารย์ ผู้บริหารศึกษานิเทศก์

การทำความผิดทางวินัย หมายถึง การที่ไม่ปฏิบัติตามระเบียบ และข้อบังคับว่าด้วยวินัย ในพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2518 และระเบียบคุรุสภา ว่าด้วยจรรยาบรรณและวินัยตามระเบียบประเพณีครู พ.ศ. 2526

ลักษณะความผิดทางวินัย หมายถึง ความผิดทางวินัยที่มีลักษณะตรงข้ามกับที่บัญญัติไว้ในพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2518 หมวด 4 ว่าด้วยวินัยและการรักษาวินัย ตั้งแต่ มาตรา 66 - 82 แบ่งเป็น 17 กรณีคือ

1. ไม่สนับสนุนการปกครองระบอบประชาธิปไตยตามรัฐธรรมนูญด้วยความบริสุทธิ์ใจ
2. ไม่ปฏิบัติหน้าที่ราชการด้วยความซื่อสัตย์ สุจริตและเที่ยงธรรม
3. ไม่สนับสนุนนโยบายของรัฐบาล ไม่เอาใจใส่และไม่ระมัดระวังรักษาประโยชน์ของทางราชการ
4. ไม่สนใจและรับทราบเหตุการณ์เคลื่อนไหวอันอาจเป็นภัยอันตรายต่อประเทศชาติ
5. ไม่รักษาความลับของทางราชการ
6. ไม่ปฏิบัติตามคำสั่งของผู้บังคับบัญชา ซึ่งสั่งในหน้าที่ราชการโดยชอบด้วยกฎหมายและระเบียบของทางราชการ
7. กระทำการข้ามผู้บังคับบัญชาเหนือตน
8. รายงานเท็จต่อผู้บังคับบัญชา
9. ไม่ถือปฏิบัติตามระเบียบและแบบธรรมเนียมของทางราชการ

10. ไม่อุทิศเวลาของตนให้แก่ทางราชการ ละทิ้งหน้าที่ราชการ
11. ไม่สุภาพเรียบร้อย ไม่รักษาความสามัคคี และไม่ช่วยเหลือซึ่งกันและกันในหน้าที่ราชการ
12. ไม่สุภาพเรียบร้อย ไม่สงเคราะห์ประชาชนที่มาติดต่อราชการ ในหน้าที่ตนและคุณมีนเทียบคนหาบราชการ
13. กระทบการหรือยอมให้ผู้อื่นหาผลประโยชน์ในหน้าที่ราชการ ทำให้เสียความเป็นธรรม และเสื่อมเสียเกียรติศักดิ์
14. เป็นกรรมการผู้จัดการหรือตำแหน่งอื่น ในห้างหุ้นส่วนหรือบริษัท
15. เป็นกรรมการพรรคการเมืองหรือเจ้าหน้าที่ในพรรคการเมือง
16. กระทบการอันใดชื่อว่าประพฤติชั่ว เช่น เสเพล เสพของมีนเมา การพนัน ชู้สาว การกระทำซึ่งอาจทำให้เสื่อมเสียเกียรติศักดิ์ของตำแหน่งหน้าที่ราชการ
17. ละเลยต่อการกระทำนิควินัยของผู้บังคับบัญชา

กรณีที่ทำนิควินัย หมายถึง เรื่องราวเหตุการณ์ที่แสดงให้เห็นถึงพฤติกรรมของการกระทำนิควินัย ซึ่งได้พิจารณาเสร็จสิ้นแล้ว

ระดับโทษทางวินัย หมายถึง ระดับโทษที่กำหนดตามพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พุทธศักราช 2518 มาตรา 83 กำหนดไว้ 6 สถาน คือ

- 1) ภาคทัณฑ์
- 2) ตักเตือน
- 3) ลดขั้นเงินเดือน
- 4) ไล่ออก
- 5) ปลดออก
- 6) ไล่ออก

ตำแหน่งผู้สอนในหน่วยงานทางการศึกษา หมายถึง ตำแหน่งที่กำหนดไว้ในพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการครู พ.ศ. 2523 มาตรา 30 (ก)

ตำแหน่งผู้บริหารในหน่วยงานทางการศึกษา ได้แก่ตำแหน่งที่กำหนดไว้ในพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการครู พ.ศ. 2523 มาตรา 30 (ข)

ตำแหน่งผู้มีหน้าที่ให้การศึกษามิสังกัดสถานศึกษา ได้แก่ตำแหน่งที่กำหนดไว้ในพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการครู พ.ศ. 2523 มาตรา 30 (ค) เฉพาะตำแหน่งศึกษานิเทศก์

วุฒิทางการศึกษา หมายถึง คุณวุฒิที่แสดงวิชาชีพครู เช่น พ.กศ., ป.กศ., พ.ม. ป.กศ.สูง, กศ.บ., ค.บ. ฯลฯ

ความนึกวินัยชั้นร้ายแรง หมายถึง ความนึกที่มีระดับโทษถึงให้ออก ปลดออก หรือไล่ออก

ประโยชน์ที่ได้รับจากการวินัย

ทำให้ทราบถึงลักษณะความผิดทางวินัย กรณีที่กระทำผิดวินัย ระดับโทษทางวินัยที่ได้รับ และสาเหตุการกระทำผิดวินัยของข้าราชการครู สังกัดกรมสามัญศึกษา ซึ่งจะ เป็นข้อมูลที่ใช้เป็นแนวทางในการวางแผนเพื่อป้องกันการทำความผิดทางวินัย ปรับปรุงความประพฤติ และส่งเสริมให้ข้าราชการครู มีระเบียบวินัยยิ่งขึ้น

วิธีดำเนินการวิจัย

ลำดับขั้นตอนการวิจัย มีดังนี้

1. ศึกษาค้นคว้าจากเอกสาร วารสาร หนังสือ บทความ กฎระเบียบต่าง ๆ ที่เกี่ยวกับวินัย ส่วนงานการสอบสวนที่เสร็จสิ้นแล้ว และงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง
2. สร้างเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย แบ่งออกเป็น 3 ชุด คือ
  - ชุดที่ 1 เป็นแบบสำรวจ เพื่อศึกษาวิจัย เกี่ยวกับ ลักษณะความผิดทางวินัย กรณีที่กระทำผิดและระดับโทษทางวินัย

ชุดที่ 2 เป็นแบบวิเคราะห์ เพื่อศึกษาวิจัย เกี่ยวกับสาเหตุการทำผิด
วินัยชั้นร้ายแรง

ชุดที่ 3 เป็นแบบสัมภาษณ์ แบบมีโครงสร้าง เพื่อใช้สัมภาษณ์กลุ่ม
เจ้าหน้าที่ที่เกี่ยวข้องของค่านวินัย ศึกษาสาเหตุของการทำผิดวินัยชั้นร้ายแรง

3. การเก็บรวบรวมข้อมูล ชั้นนี้ประกอบด้วย แหล่งข้อมูลและวิธีการ
เก็บรวบรวมข้อมูล

3.1 แหล่งข้อมูล

ก. เอกสารสำนวนการสอบสวนความผิดทางวินัยของข้าราชการ
ครู สังกัดกรมสามัญศึกษา ระหว่างปี พ.ศ. 2525-2526 ที่ได้มีการพิจารณาโทษ
เสร็จสิ้นแล้ว

ข. หน่วยงานที่เกี่ยวข้องกับกรมสามัญศึกษา ได้แก่ สำนักงาน
คณะกรรมการข้าราชการครู (ก.ค.) สำนักงานคณะกรรมการป้องกันและปราบปราม
การทุจริตและประพฤติมิชอบในวงราชการ (ป.ป.ป.) และสำนักงานปลัดกระทรวง
ศึกษาธิการ

3.2 วิธีการเก็บรวบรวมข้อมูล

ก. ผู้วิจัยนำหนังสือขอความร่วมมือ จากภาควิชาบริหารการศึกษาคณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ถึงกรมสามัญศึกษา กระทรวงศึกษาธิการ
เพื่อขอศึกษาเอกสารทางราชการ เกี่ยวกับการพิจารณาความผิดทางวินัยของข้าราชการ
ครู สังกัดกรมสามัญศึกษา โดยวิธีเก็บรวบรวมข้อมูล และวิเคราะห์ข้อมูลจาก
เอกสาร

ข. เก็บข้อมูลโดยใช้วิธีสัมภาษณ์ด้วยตนเอง โดยสัมภาษณ์
ผู้บริหารและเจ้าหน้าที่ที่มีส่วนเกี่ยวข้องกับการดำเนินการทางวินัย ของหน่วยงาน
ดังกล่าว

1) กรมสามัญศึกษา

2) สำนักงานคณะกรรมการข้าราชการครู

3) สำนักงานคณะกรรมการป้องกันและปราบปรามการทุจริต
และประพฤติมิชอบในวงราชการ

4) สำนักงานปลัดกระทรวงศึกษาธิการ

4. การวิเคราะห์ข้อมูล

4.1 วิเคราะห์เอกสาร โดยวิเคราะห์ข้อมูลจากเอกสารทาง
ราชการ เกี่ยวกับลักษณะความผิดทางวินัย กรณีที่กระทำผิด ระเบียบโทษทางวินัย
และวิเคราะห์สาเหตุการทำผิดวินัยชั้นร้ายแรง ของข้าราชการครู กรมสามัญ
ศึกษา ด้วยวิธีแจกแจงความถี่ หาการ้อยละ นำเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูลในรูป
ตารางประกอบคำอธิบาย

4.2 วิเคราะห์แบบสัมภาษณ์ โดยวิเคราะห์ผลที่ได้จากการสัมภาษณ์
เกี่ยวกับสาเหตุการทำผิดวินัยชั้นร้ายแรง ของข้าราชการครู กรมสามัญศึกษา ด้วย
วิธีแจกแจงความถี่ และสรุปผลการวิเคราะห์

5. การสรุปผลการวิจัย โดยกล่าวถึงวัตถุประสงค์ของการวิจัย วิธีดำเนินการ
วิจัย สรุปผลการวิจัยและขอเสนอแนะ

ลำดับขั้นตอนในการเสนอผลการวิจัย

การเสนอผลการวิจัยครั้งนี้ แบ่งออกเป็น 5 บท พร้อมบรรณานุกรม
และภาคผนวก โดยนำเสนอตามลำดับดังนี้

บทที่ 1 กล่าวถึง ความสำคัญ และความเป็นมาของปัญหา วัตถุประสงค์
ของการวิจัย ขอบเขตของการวิจัย คำนียามศัพท์ที่ใช้ในการวิจัย ข้อตกลงเบื้องต้น
ประโยชน์ที่ได้รับจากการวิจัย และลำดับขั้นตอนวิธีดำเนินการวิจัย ตามลำดับ

บทที่ 2 กล่าวถึง ข้อเขียน เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

บทที่ 3 กล่าวถึง วัตถุประสงค์ของการวิจัย วิธีดำเนินการวิจัย
ประกอบด้วยขั้นตอนในการดำเนินการวิจัย แหล่งข้อมูลที่ศึกษา การรวบรวมข้อมูล
เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย การสร้างเครื่องมือ การวิเคราะห์ข้อมูล

บทที่ 4 กล่าวถึง การวิเคราะห์ข้อมูล และผลการวิเคราะห์ข้อมูล โดยเสนอในรูปแบบของตาราง และอื่น ๆ ตามความเหมาะสม ประกอบคำอธิบาย

บทที่ 5 กล่าวถึง สรุปผลการวิจัย อภิปรายและข้อเสนอแนะ

บรรณานุกรม

ภาคผนวก

ศูนย์วิทยพัทธยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย